

Čís. 14436.

Byl-li kontumační rozsudek zrušen odvolacím soudem pro zmatečnost bez odmítnutí žaloby a bez výhrady pravomoci, a byl-li nový rozsudek vydaný po kontradiktorním jednání odvolacím soudem potvrzen, nejde o případ vytčený v § 502 odst. čtvrtý c. ř. s.

(Rozh. ze dne 8. června 1935, R II 233/35.)

Odvolací soud zrušil kontumační rozsudek prvního soudu pro zmatečnost podle § 477 čis. 4 c. ř. s. vydaný k žalobě o 1.050 Kč a nevyhradiv svému usnesení právní moc uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí. Prv ý s o u d po provedeném řízení zamítl žalobu. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání a dovolání do rozsudku odmítl. D ů v o d y: Proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl zamítavý rozsudek soudu prvního potvrzen, podává žalobce včas dovolání, ač jde o 1.050 Kč a potvrzující rozsudek odvolacího soudu a odůvodňuje přípustnost dovolání ustanovením § 502 odst. 4 c. ř. s. Ustanovení toto nelze na tento případ vztahovati. Odst. 4 uvedeného § má na mysli pouze takové rozhodování, kde soud první stolice byl při opětném svém rozhodování vázán právním názorem odvolacího soudu, projeveným v jeho usnesení zrušovacím. V souzeném případě zrušil sice odvolací soud kontumační rozsudek prvního soudu jako zmatečný dle § 477 čis. 4 c. ř. s. a nařídil prvnímu soudu, aby ve věci dále jednal a znovu rozhodl. Nějakého právního přesvědčení, jímž by byl první soud při novém rozhodování dle § 499 c. ř. s. vázán, odvolací soud nevyslovil. Sluší proto přípustnost dovolání posuzovati dle odstavce třetího a nikoliv dle odstavce čtvrtého § 502 c. ř. s. Ježto však dle tohoto odstavce odvolání přípustným není, bylo ho odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y :

Podle § 502 odstavec 4 c. ř. s. dopouští se i v případech uvedených v třetím odstavci dovolání, když rozsudek první stolice odvolacím soudem potvrzený byl vynesena následkem usnesení odvolacího soudu, které rekusem nemůže býti bráno v odpor (§ 519 č. 3 c. ř. s.), a jímž dřívější rozsudek podle §§ 496 č. 2 a 3 a 499 c. ř. s. byl zrušen a právní věc byla přikázána zpět soudu první stolice. Předpokladem použití čtvrtého odstavce § 502 c. ř. s. není tedy jen to, že zrušovací usnesení odvolacího soudu jest podle § 519 č. 3 c. ř. s. neodporovatelným, nýbrž také to, že zrušovací usnesení jest usnesením vydaným podle §§ 496 č. 2 a 3 a 499 c. ř. s. (v němž projevěn právní názor, jímž by byl vázán první soud při novém rozhodnutí) Avšak v souzeném případě tento druhý předpoklad chybí. Zrušovací usnesení, jež má na mysli § 502 odstavec 4 c. ř. s. musí se totiž týkati věci samé v první stolici již meritorně projednávané, ale projednané neúplně, ať již jde o neúplnost podle § 496 č. 2. c. ř. s., která byla shledána i když se vychází z téhož právního posouzení, jako vycházel první soud, či o neúplnost podle § 496 č. 3 c. ř. s., která má svůj původ v tom, že odvolací soud vycházel z jiného právního hlediska, než první soud, následkem čehož postrádal skutkových zjištění, jichž

první soud podle svého právního názoru nepotřeboval (srov. na př. rozh. sb. n. s. 9499). Předpis § 502 odstavec 4 c. ř. s. se tedy nevztahuje na zrušení pro zmatečnost, což je zřejmé již z toho, že § 496 c. ř. s. podle svého prvního odstavce zmatečnost vylučuje z oboru své platnosti. Jsou tudíž pro souzený případ bez významu vývody rekursu, které se zabývají předpisem § 519 č. 2 c. ř. s. a judikaturou k tomuto předpisu. Vždyť rozsudek pro zmeškání vyneseny prvním soudem byl tu již zrušen usnesením odvolacího soudu jako zmatečný v předběžném řízení podle §§ 471 č. 5, 473 odst. 1, 477 odst. 1 c. ř. s. a věc byla prvním soudu vrácena k dalšímu jednání podle § 478 odst. 2 c. ř. s. Nelze proto na tento případ použití ustanovení odstavce čtvrtého § 502 c. ř. s. (sb. n. s. 9606), nýbrž jen ustanovení třetího odstavce.

Čís. 14437.

Přenechal-li správce konkursní podstaty úpadci uplatňovaný nárok ve smyslu § 6 konk. řádu, jest ve sporu úpadce o splnění nároku procesní soudce vázán usnesením tím, pokud formelně vyhovuje předpisům konkursního řádu.

(Rozh. ze dne 12. června 1935, R I 586/35.)

Žalobce domáhá se na žalovaném náhrady škody žalobou podanou po zahájení řízení konkursního o jeho jmění. P r v ý s o u d prohlásil řízení o této žalobě zahájené za zmatečné a žalobu odmítl. D ů v o d y: Konkursním správcem a zápisem o hlasování věřitelského výboru bylo zjištěno, že žalobci bylo se svolením konkursního komisaře povoleno provozovati krejčovskou živnost v mezích § 6 I konk. ř. a že konkursní podstata na zažalovanou pohledávku nároku nečiní, nýbrž »pokládá ji za takovou, která náleží ve smyslu § 6 konk. ř. úpadci bez ingerence konkursní podstaty.« Úpadce jest obecně způsobilý na soudu jako strana jednati, přesto však nemá způsobilosti býti stranou ve sporu ohledně úpadkové podstaty, do níž patří nejen jmění úpadcovo podléhající v době vyhlášení exekuci, nýbrž i jmění, jež nabyl úpadce za konkursního řízení (§ 3 konk. ř.). I když byl žalobci ponechán provoz živnosti krejčovské, stalo se tak s obmezením uvedeným v § 6 I konk. ř., takže výtěžek této živnosti patřil žalobci pouze potud, pokud ho potřeboval k výživě své a těch, kteří proti němu mají zákonný nárok na výživu, kdežto případný přebytek patřil a patří do konkursní podstaty. V době podání žaloby zažalovaná pohledávka nepatřila, případně nebyla převedena právním jednáním do volného jmění úpadcova, a tudíž tento neměl v době podání žaloby ohledně zažalovaného nároku způsobilosti býti stranou ve sporu. Nemohl tudíž ani podati žalobu, a také v dalším řízení řádně pokračovati, takže spor nemohl vůbec platně vzniknouti. Nevznikl-li spor, nemohl býti tento neexistující spor dodatečně zahájen tím, že byl dotyčný nárok odpůrci-žalobci ponechán konkursní podstatou. Také otázku způsobilosti býti stranou ve sporu, již dlužno odlišovati od procesní způsobilosti, přísluší soudu přezkoumávati z moci úřední a není v tomto směru vázán ani prohlášením konkursního správce, případně věřitelského výboru, kteří ostatně stejně nemo-